

Läkaren och döden

Läkaren och döden

(Loma)

ett litet spel från den stora depressionens tid i Finland,

i form av en fabel,

av Christian Lanciai (1994).

personerna:

Pekka, skogshuggare
hans hustru Maija
äldsta sonen Jukka
dottern
yngsta sonen Jussi
Pekkas tre gäster:
Djävulen
Jesus
Döden
en kolerisk borgmästare
hans tjänare
hans son
en flegmatisk läkare
Fältmarskalken
hans adjutant
hans dotter
en granne

Handlingen utspelar sig i Finland på 1900-talet.

Copyright © Christian Lanciai 1994

Läkaren.

Scen 1. Ett mycket primitivt bondkök – torpets enda rum.

hustrun Var snälla nu, barn, och låt pappa få äta i fred när han kommer.
äldsta pojken Men vi är hungriga!
hustrun Jag vet, men ni har fått mat.
dottern Men pappa får mer mat än vi!
hustrun Det är för att han arbetar. Han är hungrigare än ni.
ungsta pojken Men vi är ändå hungriga!
hustrun Därför måste ni vara snälla. Då kanske han ger er av sin mat.
äldsta pojken Nu kommer han!
(*Fadern kommer, en trött skogshuggare. Han lägger yxan ifrån sig innanför dörren.*)
hustrun Nå, hur gick det idag?
fadern Som vanligt.
hustrun Du verkar trött.
fadern Jag är trött.
hustrun Fick ni någon lön?
fadern Vi lär få vänta på den. Det är kris i landet.
hustrun Krisen blir inte bättre av att arbetarna inte får sin lön.
fadern Men någon måste betala. Politikerna vill inte betala. Alltså får arbetarna betala. Alltså får de ingen lön.
hustrun Varför går ni inte i strejk?
fadern Tror du det hjälper?
hustrun Det är i alla fall en demonstration.
fadern Då blir vi bara arbetslösa. Är det bättre än att svälta?
hustrun Jag vet att du är bitter. Vi har alla skäl att vara det. Men ät nu. Om du inte äter orkar du inte ens arbeta.
fadern (sätter sig till bords) Vad är det här?
hustrun Mat.
fadern Ska det föreställa mat?
hustrun Det är mat.
fadern (vänder på en grov brödbit) Vad ska det här föreställa?
hustrun Bröd.
fadern Det liknar snarare tallbark.
hustrun Det är mera mjöl än bark i brödet.
fadern (visar på tallriken) Och det här?
hustrun Soppa.
fadern (tar upp litet vätska med skeden och häller ut den i tallriken igen) Det liknar snarare vatten.
hustrun Den är i alla fall inte bara kokt på en spik.
fadern (smakar) Så smakar det. En rostig spik dessutom. Det är bara rost kvar av spiken.
hustrun Klaga inte.
fadern (äter) Jag klagar inte.
(*Medan han äter samlas barnen runt bordet och tittar på honom med hungriga ögon med bara ögonen ovanför bordkanten. Fadern blir mer och mer störd av deras hungriga blickar medan han äter.*)
hustrun Vad är det med ungarna? Har de inte fått mat idag?
hustrun Jo, de har fått mat.
fadern Varför klagar de då?
äldsta pojken Vi klagar inte.
ungsta pojken Men vi är hungriga.

fadern Ja, jag vet att ni svälter, men om jag skulle ge er min mat skulle jag inte orka arbeta längre, och då blir vi arbetslösa. Då dör vi allihop av svält! Förstår ni?

dottern (efter en paus) Vi är hungriga ändå.

fadern (avbryter förargad måltiden) Alltid samma sak! Aldrig får man äta i fred! Här! Ta bara! Sätt i er resten av baken av mitt bröd, och håll i er resten av det utspädda diskvattnet! Väl bekomme! *(överlåter sin middag åt barnen, som glupskt sätter i sig alltsammans.)*

Alltid samma sak! Man lämnar bordet hungrigare än man satte sig vid det! Tänk om man någon enda gång fick inta en hel middag i fred alldeles för sig själv! Tänk om man bara en enda gång fick äta upp en hel kyckling! Tänk om....

hustrun Så där har du sagt nu i femton år.

fadern Och ännu har aldrig min önskedröm uppfyllts! Om jag bara fick den uppfyllt en enda gång så kunde jag sedan dö nöjd och lycklig.

hustrun En hel kyckling för dig själv – är det allt vad du önskar dig av livet?

fadern Det vore tillräckligt. Det vore höjden av lycka – att få inta den alldeles ensam och ostörd ute i skogen. Helstekt och välstekt, väloljad, med skinn och stjärt och lårben och vingben, med inälvor och kram – ja, en kyckling vore värt ett helt liv. Åtminstone mer än ett helt liv som detta.

hustrun Ja, du har sagt så nu i femton år.

fadern Men det är bara en dröm. Den uppfylls aldrig. Jag får gå till sängs igen hungrig och dödstrött och eländig och vakna i morgon med en ännu tommare mage än igår. Det är verkligheten – att varje dag gå med förlust och bli ännu hungrigare. Nej, snart orkar jag inte längre.

hustrun Så har du sagt nu i femton år.

fadern Det har du sagt nu i femton år.

hustrun Jag bara säger vad du har sagt nu i femton år.

fadern Som om jag inte visste det! *(gäspar)*

hustrun Sängdags. Sov nu till i morgon. Du behöver all sömn du kan få.

fadern Vad jag behöver är den eviga sömnen, så att jag någon gång får gå till vila med alla muskler värkande i kroppen för sista gången. Jag är slut! Hör du det, hustru? Jag är slut!

hustrun Så har du sagt nu i femton år. Ändå har du gett mig tre barn på köpet.

fadern Fan vet hur det har gått till. Själv är jag oskyldig. Det måste ha hänt i sömnen.

hustrun Jag har alltid misstänkt att du varit mest till din fördel som sömngångare.

fadern (gäspar) Nej, om jag inte lägger mig nu faller jag under bordet.

(drar sig till sänghörnan, faller över sängen och sover genast.)

hustrun (drar en filt över honom) Nu är det er tur, barn. Men i morgon får han sitt livs överraskning.

dottern Vad har du hittat på åt honom, mor?

hustrun Det får ingen veta utom han själv. I säng nu med er! Det finns inte mer fisksoppa och barkbröd idag! Marsch pannkaka! *(kör barnen i säng.)*

Gud vet hur länge till jag orkar själv. Om jag inte tiggde bredvid skulle vi aldrig överleva. Men den här har jag i alla fall lyckats spara ihop till.

(öppnar skafferiet och tar fram en läcker välstekt kyckling.)

I morgon får han fridag. Han kommer inte att tro sina ögon. Det blir i alla fall lite omväxling i tillvaron. Bara han kommer hem tillbaka sedan efter sitt livs lyckligaste ögonblick.

(sätter tillbaka kycklingen i skafferiet, suckar tungt, tar av sig förklädet, försöker städa litet men måste vila, stryker håret med armbågen ur pannan – och stupar i säng bredvid mannen.)

(Mannen vaknar till och försöker genast äntra sin fru.)

hustrun Nej, nej, Pekka, inte nu!

fadern Håll käften, kvinna, och samarbeta!

hustrun Jag orkar inte i natt!
fadern Ska jag slå till dig, så att du kniper käft?
hustrun (slår kraftigt till honom) Håll till godo!
fadern Grrrrr!
hustrun (slinker ur sängen) Ska jag slå dig med stekpannan, så att du sover sedan?
fadern Jag vill bara ha min rättighet!
hustrun Har vi inte tillräckligt med barn redan? Du kan ju inte ens försörja dem du redan har! (Barnen har vaknat och börjar gråta.)
äldste sonen Nu krigar de igen.
de andra barnen Bu-huu!
Pekka Jag vill bara ha lite roligt. Hur kan man annars leva?
hustrun Och jag som hade tänkt ge dig ditt livs present i morgon! Det är knappt att du förtjänar att få leva!
Pekka (dumt) Present?
hustrun Jag har plockat och tillrett en hel kyckling åt dig för i morgon!
Pekka (dumt) Kyckling?
hustrun (går rasande till skafferiet, tar ut kycklingen och kastar den i ansiktet på den förbluffade Pekka) Här har du! Ät nu och frossa! Kalasa medan vi andra svälter och går under! Det är rätt åt oss som alltid varit dig underdåniga!
Pekka Är det sant eller är det en dröm?
hustrun Torka av såsen ur skägget och smaka på den! Visst är det en dröm! Kycklingen kanske bara sover och drömmer den också!
Pekka (synar kycklingen noga) Det är verkligen en präktig helstekt kyckling.
hustrun Ja, ut med dig nu och ge dig av till skogs och ät den där! Du ville ju ha den bara för dig själv! (drar ut honom från sängen.)
Pekka Kör du ut mig?
hustrun Ja, det ser du väl!
Pekka Kör du ut mig ur mitt eget hem?
hustrun Stannar du ett ögonblick här inne till blir du överfallen och får du din kyckling förtärd av dina svältande barn och deras svältande moder!
Pekka Menar du verkligen att du ger mig hela kycklingen? (håller den hårt intill sig.)
hustrun Ja! Ut nu och kalasa! Solen går snart upp! Du får ditt livs första lediga dag! Njut av kycklingen hela dagen! Det är ju allt du har velat i hela ditt liv!
Pekka (tittar förskräckt på barnen, som börjat betrakta hans kyckling med hungriga och lystna blickar) Ja, det är väl bäst att jag går då. (smiter hastigt ut.)
hustrun Så där, barn! Nu får vi frid i huset! Gå till sängs nu och sov!
äldsta sonen Fick han verkligen en hel kyckling alldeles ensam?
hustrun Ja, Jukka, men det var första och sista gången. Aldrig mer kommer vi att ha råd till sådant. (kör honom i säng, kastar sig själv utmattad på sin säng och suckar djupt.)

Håhåjaja! Om jag alls vaknar i morgon är det ett under!
(Scenen slocknar.)

Scen 2. En glänta i skogen. Fågelsång och idyll.

Pekka (inträder med sin kyckling) Min fru körde ut mig hemifrån. Aldrig har det hänt tidigare. Portad! Portförbjuden! Det är ju inte klokt! En gift man från sitt eget hem! En familjeförsörjande far! Bara för att jag ville knulla henne i vanlig ordning. Hon ville inte ha ett barn för mycket. Kan man väl någonsin få för mycket av livet? Nej, det är inte naturligt med begränsningar. Vad är väl en hustru till för om inte för att behaga sin man och fixa barn? Vad är väl äktenskapet till för om inte för att skaffa barn? Har jag fel? Bevisa det då!

Men hon gav mig en kyckling, en hel kyckling som respass! (*kontemplerar den.*) Vilket avgångsbetyg! Jag är av med familjen, stuga och skrikande barn och grälände hustru – och har en hel kyckling i stället. Kan jag väl få det bättre? Det är ju uppfyllelsen av mitt livs största önskan! (*slår sig ner och börjar omständligt förbereda sin måltid*) Det är nästan för bra för att vara sant. Tänk! Att för första gången i sitt liv få avnjuta en hel middag alldeles ensam! Och att få äta sig alldeles mätt! Utan svältande barn som stirrar! Utan att behöva dela med sig! Vilket oöverträffbart privilegium! (*knyter en stor näsduk om halsen som serviätt och ska just börja när den första gästen kommer. Han är förnäm, klädd i frack och hög hatt och glacéhandskar och går med promenadkäpp. Han har inträtt obemärkt och stannar mitt framför Pekka just när denne ska börja.*)

Pekka Vad nu? Vem är ni?

gästen Den där kycklingen ser ganska läcker ut.

Pekka Tror ni inte att jag kan se det själv?

gästen Hur har ni fått tag på den? Har ni stulit den?

Pekka Hör på här! Det här är en hederlig gåva till tack för många års mödor och hederligt förtjänt! Och hör sen!

gästen Det är svårt att komma över en så fet kyckling i dessa dagar, när alla normala människor står i brödköer för att undvika svält. Det borde ni också göra. I stället gömmer ni er i skogen och kalasar ensam i hemlighet på en sällsynt välgödd kyckling!

Pekka Jag har inte stulit den!

gästen Jag har inte anklagat er för stöld.

Pekka Vad vill ni då?

gästen Min gode man, jag har traskat många kilometer och är ganska trött. Därtill är jag även rätt så hungrig. Den där kycklingen är ändå väl stor för er ensam. Vad sägs om att bjuda på en bit?

Pekka Aldrig i livet! Den här kycklingen är min! Och ni har väl råd med eget fjäderfä?

gästen Förvisso, men det är inte tillräckligt just nu, och jag har fortfarande en bra bit hem. Seså, var nu en förnuftig och kristen karl och bjud mig på hälften!

Pekka Inte en vingspets!

gästen Ser ni då inte att jag är en välbärgad man? Jag kan ge er ett gott pris för en bit av låret! Vad sägs om, ja, kanske en hundralapp?

Pekka En hundralapp för en bit kyckling?

gästen Som ni ser är jag ganska desperat. Och jag vill ju kompensera er hederligt för er förlust. Och jag ser ju att det är en mästerkock som tillrett er delikata kyckling!

Pekka Det är min hustru.

gästen Tänkte jag inte det! Jag erbjuder er två hundra mark för halva kycklingen!

Pekka Aldrig i livet.

gästen Är ni så snål? En sådan egoism är ju närmast rena dumheten! Jag ger er en tusenlapp!

Pekka Nej.

gästen Tio tusen!

Pekka Hör på nu här! Driver ni med mig? Tio tusen för en halv kyckling? Är ni riktigt klok? Tror ni jag är en idiot?

gästen Det är ni väl om ni inte accepterar. Ser ni inte att jag är en rik man? Jag ska genast skriva ut en check. Om ni inte tror mig får ni stämma mig. Var nu lite broderlig och dela med er.

Pekka Jag känner er inte och vill inte känna er.

gästen Ni är misstrogen intill självdestruktiviteten. Inser ni då inte att jag är en mäktig man? Jag har makt att förgöra er! Jag kan få er familj vräkt från torpet och

jämna ert hem med marken med bara *en* bulldozer – så här! (*gör en knäpp med fingrarna.*) Har ni då ingen respekt för mig?

Pekka Stick och göm er. Här får ni ingenting av min kyckling.

gästen Men jag äger dessa skogar, detta gröna guld, som aldrig tar slut utan som ständigt blir mer ovärderligt!

Pekka All er egendom är mindre värd för er än vad denna kyckling är för mig.

gästen (uppbragt) Vilken omöjlig människa! (*går indignerad raskt därifrån.*)

Pekka Äntligen! Så blev vi av med den! Han ägde hela världen men ville ändå nödvändigt ha sin nästas kyckling. Vilken girighet! Då är min döda kyckling värd mera än en sådan kanalje! (*börjar på nytt sikta in sig på sin kyckling, rättar till servetten, osv.*) Bara man nu inte blir störd fler gånger!

(*Just då kommer den andra gästen, en enkel fattig pilgrim i vit fotsid klädnad och barfota, ganska lik Jesus.*)

Vem är du då?

pilgrimen En vandringsman.

Pekka Jag ser det.

pilgrimen Jag var vandrat långt.

Pekka Jag ser det.

pilgrimen Och jag har ännu längre kvar.

Pekka Kunde just tro det.

pilgrimen Jag önskar dig all god aptit i din frugala måltid.

Pekka Kallar du den frugal? Det här är den största läckerhet jag har sett i mitt liv!

pilgrimen Kunde just tro det. Och därför har du valt att äta den ensam och ostörd i skogen.

Pekka Just det! Och jag *ämnar* äta den ensam och ostörd!

pilgrimen Har då ingen annan kommit här förbi och stört dig?

Pekka Jo, en ärkeknöl, som jag körde bort! Han ägde hela världen och ville ändå lägga beslag på just min kyckling!

pilgrimen Han var väl hungrig.

Pekka Mycket vill ha mer! Han kom väl direkt från någon bankett och kände sug efter mera, då han inte var van vid att motionera! Jag önskar honom alla världens hjärtinfarkter!

pilgrimen Det kanske just han om någon också förtjänade.

Pekka Vi tycks förstå varandra.

pilgrimen Det gläder mig. Då kanske du även kan förstå var *min* sko klämmer.

Pekka Din sko! Du är ju barfota, stackars pilgrim!

pilgrimen Just det. Och jag har vandrat sedan i förrgår morse.

Pekka Säg inte att du också är hungrig?

pilgrimen (lägger ifrån sig pilgrimsstaven) Broder, vad tror du? Vilken fattig stackare som vandrat barfota i flera dagar skulle inte frapperas av att du faktiskt sitter här med en hel kyckling ensam? Och vilken ypperlig möjlighet för dig att verkligen göra en gudi behaglig gärning!

Pekka Jag är ledsen, men den här kycklingen är ämnad för mig ensam.

pilgrimen Men ser du då inte att jag är helig?

Pekka Det hjälps inte. Du må vara hur helig som helst och Jesus själv, men jag delar inte med mig av min kyckling.

pilgrimen Och om jag avslöjade för dig att jag inte har ätit på tre dagar? Har du hjärta att säga nej?

Pekka Hjärtat har ingenting med kyckling, mage och matsmältning att göra. Det här en principalsak. Kycklingen är min!

pilgrimen Men jag svälter!

Pekka Det är inte mitt fel. Du skulle ha stannat hemma eller i klostret.

pilgrimen Och om jag avslöjade för dig att jag blivit utstött både hemifrån och från klostret?

Pekka Då är du verkligen helig, och då klarar du dig verkligen utan min mat.

pilgrimen Din hjärtlöshet är okristen och onaturlig.

Pekka Jag är ledsen, men det finns så många tiggare nu här i landet, och de bara tråkar ut mig.

pilgrimen Ändå är kycklingen allt du har. Sedan är du själv en tiggare.

Pekka Jag vet, och just därför vill jag ha kycklingen för mig själv!

pilgrimen (plockar resigenerad upp sin pilgrimsstav) Farväl då, broder, och må Gud välsigna dig och skänka dig en god aptit.

Pekka God fiskelycka själv, kamrat. (*Pilgrimen går saktmodigt och värdigt.*)

Pekka (när han är borta) Och dra åt skogen med all din helighet. Om det är något jag inte kan med så är det heliga dårar, som inte själva inser att det är mera synd om dem själva än om alla dem de förgäves och patetiskt försöker frälsa i onödan. Raskt nu till verket, innan nästa fridstörare kommer!

(*tar upp kycklingen och ska just hugga in när den tredje gästen kommer. Han är klädd i svart kåpa med kapuschong, som döljer det mesta av ansiktet, som dock är kritvitt med mycket svart kring ögonen: en lång, otäck, utmärglad och sjuklig gestalt.*)

främlingen Ursäkta att jag stör.

Pekka För all del. Det är redan gjort.

främlingen Jag ser att du intar en måltid.

Pekka Jag har inte börjat än.

främlingen Då kom jag i tid.

Pekka Hur så?

främlingen Har inte fler än jag kommit här förbi och försökt få vara med i din måltid?

Pekka Jo, två stycken. Båda misslyckades.

främlingen Det gläder mig. (*slår sig ner.*) Här har du nu ditt tredje erbjudande.

Pekka Och varför skulle jag bjuda dig på mat?

främlingen Ser du inte hur mager jag är?

Pekka Om du ändå inte har något kött på benen, varför behöver du då äta kött?

främlingen Alltså vet du vem jag är.

Pekka Jag genomskådade också de båda tidigare.

främlingen Men mig kör du inte bort. Varför?

Pekka Någonting säger mig att det kanske vore lämpligt att resonera med dig först.

främlingen Du är en klok och förnuftig man. Du vet att ingen kan motstå mig, ännu mindre köra bort mig. Ty alla vet mitt ärende, när jag en gång har kommit.

Pekka (säger ingenting)

främlingen Nåväl, jag ska låta dig resonera med mig. Jag ska ge dig en chans. Om du ger mig halva din kyckling.

Pekka (delar tveklöst kycklingen och överräcker den andra halvan åt sin gäst.)

främlingen Nu kan vi börja prata allvar om affärer. Säg mig, varför vägrade du dela din kyckling med de båda föregående, och varför delar du den i stället med mig? Hade inte de båda föregående bättre saker att erbjuda än jag?

Pekka Djävulen ville köpa min själ för pengar. Ingen torpare är så dum att han säljer sin själ till djävulen ens för pengar. Jesus erbjöd mig helighet med alla himmelrikets möjligheter och frestelser, men jag föredrar att hålla mig på jorden.

främlingen Både djävulen och Jesus erbjöd dig dock livet. Om du hade kraft att avvisa djävulen och allt detta livets goda så borde du väl ändå ha delat din kyckling, alltså din själ, med Jesus? (*inget svar.*) I stället har du nu mig framför dig. Du har avvisat både djävulen, alltså denna världen, och Jesus, den nästa. Vad har du då annat att vänta dig än Dödens fullkomliga tomhet?

Pekka Jag tror inte att döden är så tom som den verkar. Därför gav jag dig tveklöst halva kycklingen.

främlingen Mycket klokt och modigt gjort. Få vågar dela något med sig med Döden. Och denna kyckling är verkligen utsökt. Har din hustru förberett den åt dig under hela ert äktenskap?

Pekka Det kan verka så.

främlingen Hon har min fullaste beundran. Tyvärr kan jag dock inte be dig ge henne min komplimang, ty den jag möter stannar hos mig.

Pekka Hör nu här. Du har fått vad jag nekade både djävulen och Jesus. Någon lön kan jag väl få för min godhet mot dig? Vem i all sin dar är väl god mot dig annars?

främlingen Du har rätt. Ditt mod, din förslagenhet och din fantasi förtjänar sin belöning. Jag är beredd att köpslå med dig. Men du förstår väl att Döden ändå alltid tar hem sitt pris till sist?

Pekka Jag är beredd att lyssna på förslag.

främlingen Du är en konstruktiv och livsbejakande person. Du vill ge livet en chans till varje pris även fast du vet att Dödens odds alltid är lika fullständigt omöjliga. Nåväl, som tack för din generösa gästfrihet och den utomordentligt goda kycklingen, som du inte velat dela med någon annan, inte ens med djävulen och Jesus, utan bara med den totalt avskräckande Döden, som är värre än till och med en spetälsk, så vill jag ge dig en chans att rädda liv. Här är en liten flaska. (*tar fram en liten flaska.*) Innehållet ser ut som vatten och smakar som vatten, men en enda droppe kan rädda ett människoliv hur sjuk den människan än är. Du får denna flaska av mig med obegränsad frihet att begagna dess innehåll efter eget skön, men på två villkor.

Pekka Nå?

främlingen För det första. Vid varje tillfälle som du vill begagna detta vatten för att rädda någons liv måste du först rådfråga mig. Du ska då kalla på mig, och jag ska komma, och bara du ska se mig. Om jag då ställer mig vid patientens fötter får du rädda henne. Men om jag ställer mig vid hennes huvud är hon min och måste dö. Då får du inte rädda henne.

Pekka Och det andra villkoret?

främlingen När flaskan är slut är du min.

Pekka Du erbjuder mig alltså ett samarbete med Döden?

främlingen Jag erbjuder dig en intressant karriär som läkare. Varje läkares karriär är ett ofrånkomligt samarbete med Döden.

Pekka Jag kan inte tro det. Döden själv ger mig möjlighet att rädda liv!

främlingen Som tack för kycklingen, som du inte ville dela med dig åt djävulen, som kunde ha gett dig hela världen, eller åt Jesus, som hade kunnat ge dig ännu mera. Döden kan bara ge dig döden, och ändå valde du att dela den bara med honom.

Pekka Gud vet vad som for i mig!

främlingen Kanske det, men kanske det var någon mening i det? Vi kanske båda får lära oss något nytt? I vart fall kan jag lova dig ett spännande samarbete. Är vi överens?

Pekka Ja, jag tror väl det.

främlingen (*fattar hans hand*) Välkommen in i min firma, partner!

Scen 3. Hemma i stugan.

modern (*på knä vid sängen, där yngsta sonen ligger orörlig.*)

Alla dessa förbannelser, och så dödens säkra ankomst därtill! Räckte det inte med att vi fått svälta så länge vi levat? Räckte det inte med att familjeöverhuvudet inte dög någonting till, så att han dessutom måste försvinna? Måste detta barn bli

dödssjukt, just när vi inte har en enda penni kvar i huset? Var det inte nog med att vi måste långsamt svälta ihjäl så länge vi har fräckheten nog att leva? Nej, det räckte inte. Dessutom måste min yngsta son bli sjuk och dö enbart för att vi inte har råd att ta hit någon läkare. För resten finns det ingen i denna byn eller den närmaste.

Pekka (kommer in) Guds fred i stugan!

modern Kommer du nu, din odugling? Var har du varit hela dagen? Jag trodde aldrig du skulle komma tillbaka mer! Här finns ingen fred i denna stuga, och ännu mindre någon Gud. Gud är död, för vårt yngsta barn ska till att dö.

Pekka Vad är det du säger, kvinna?

modern Jag säger dig, att vårt yngsta barn ska till att dö, därför att alla våra besparingar gått åt till den kyckling som du ensam ätit upp idag, därför att han fått svälta i hela sitt liv och därför nu går under i näringsbrist, och därför att du kommer tomhänt hem från arbetet!

Pekka Gnata inte nu, käring. Vad har hänt?

modern Barnen var ute och lekte, och plötsligt kollapsade lille Jussi. De andra två fick bära hem honom. Här ligger han nu. Han har inte ens fått tillbaka medvetandet.

Pekka Har han feber?

modern Han har brinnande hög feber. Jag tror att han fått någon sorts träskfrossa. Det får man ibland när man plockar hjortron. Men febern kan bara ha fått grepp om honom för att han alltid har svultit.

Pekka Jag kommer inte tomhänt tillbaka.

modern Vad menar du? Du har ju ägnat hela dagen åt att bara frossa på din dyrt köpta kyckling! Du har ju bara njutit av livet, medan jag bara suttit här och lipat hos mitt barn som hopplöst förbrinner i feber och dör ifrån mig!

Pekka Lämna mig ensam med honom ett ögonblick.

modern Varför det?

Pekka Jag ska se om jag kan bota honom.

modern Har du lärt dig något nytt?

Pekka Kanske det.

modern Nåväl, min make, jag ska låta dig försöka. Han hade dött i alla fall. (*går ut.*)

Pekka Jaså, din kanalje, du vill pröva mig genast! Är det här ett spratt eller är det allvar?

främlingen (kommer in från ingenstans) Sånt händer, min vän. Folk dör varje dag i alla åldrar. Ingen i din familj kan vara något undantag.

Pekka Du är grym och leker med mig i din grymhet!

främlingen Anklaga inte mig. Det är bara naturen.

Pekka Vill du påstå att du är oskyldig?

främlingen Döden är ett oskäligt fenomen som aldrig kan skuldsättas.

Pekka Du skyller bara ifrån dig.

främlingen Nej, jag gör bara min plikt. (*går till barnets fotända.*) Du har tur. Du kan rädda livet på ditt barn.

Pekka Du smickrar mig och gör dig till.

främlingen Inte alls. Jag gör bara en vetenskaplig bedömning. Detta barn kan räddas, och du kan rädda det. Gör bara bruk av medicinen du fick.

Pekka Detta liknar ju rena kvacksalveriet! (*tar fram flaskan.*)

främlingen Bara en droppe! Inte ens en tesked!

Pekka Mitt barn förtjänar allt. (*matar gossen med en tesked av flaskans innehåll.*)

främlingen Du slösar! Tänk på att det ska räcka länge!

Pekka Han vaknar! (*Gossen slår upp ögonen.*)

främlingen Då går jag. Men tänk på att det är lika bra att du ransonerar från början. Ingenting varar för evigt. (*försvinner.*)

gossen Var är jag?

Pekka Mitt barn! Vi trodde vi skulle förlora dig! (*känner på hans panna.*) Din feber är redan mindre!

gossen Vi lekte, och så började jag må illa, och så blev allting svart....

Pekka Det är över nu. Kom, Maija! Kom med de andra barnen! Jussi har vaknat till liv!

modern (stormar in) Lever han?

Pekka Om han lever!

modern Jussi! (*omfamnar sitt barn*)

gossen Det räcker, mamma. Jag är mycket trött.

Pekka Jag ska bli en bättre far från och med nu, Maija.

modern Det tror jag! Du kan ju uträtta underverk! Du kan ju förtjäna pengar! Vänta tills byn får höra om det här!

Pekka Nej, låt det vara en hemlighet.

modern Jag vet hur dålig och svag lille Jussi var. Ingen hade kunnat rädda honom. Hans puls var så svag. Och så kommer du hem och väcker honom till liv! Skulle jag kunna hålla inne med det? (*De andra barnen kommer in.*)

äldsta pojken Hur är det med Jussi, mor?

modern Han har vaknat och mår bättre! Och din far har kommit hem! Och ingen läkare hade kunnat rädda Jussi, men din egen far visste hur man skulle göra! Gå och berätta det för de andra elaka barnen i byn, Jukka!

dottern Hur bar du dig åt, far?

Pekka Jag gjorde ingenting särskilt....

dottern Försök inte!

Pekka Han bara vaknade till igen.

modern Men du var ensam med honom, och här har jag gråtande vakat hos honom hela dagen, och han var lika död som en sill!

gossen Ta det lugnt, mor. Jag lever ju.

modern Och för det ska vi alla vara glada! Och vår far är hemma igen! Tydligt förtjänade du den där kycklingen, Pekka!

Pekka Ja, den var inte helt utan sina förtjänster.

modern Men de förtjänsterna kan nu bli mera! Jag vet nog hur en sann begåvning ska utnyttjas! Kanske vi nu äntligen kan börja se fram emot att slippa det eviga hotet av svältdöden!

Pekka Jag ska gärna försöka, min hustru, men missbruka mig inte.

modern Det räcker med att du samarbetar.

(*kramar om honom och de andra barnen. De kramar alla om varandra. Familjen är återförenad och harmonisk.*)

Scen 4. Hos borgmästaren.

Borgmästaren Så ni menar att ingen kan bota min son utom möjligen en förbannad kvacksalvare? Vad är det för ena förbannade dumheter?

en läkare Ers excellens, det är tyvärr så.

Borgmästaren Vad menar du, din förbannade odugling?

läkaren Jag har gjort vad jag har kunnat, och hela läkarvetenskapen förmår inte mer. Er son måste dö, om inte ett under kan rädda honom.

Borgmästaren Ja men skaffa då hit ett underverk, för fan!

läkaren Det är ju det jag har försökt förklara att jag har försökt göra.

Borgmästaren Försöka duger inte! Gör det, din fähund! Om min son dör skär jag halsen av dig!

läkaren Det är det jag hoppas att inte direkt ska behövas.

Borgmästaren Fan må ha tålmod med en sån outgrundlig sengångarsfinx som du, men jag har det då inte! Är alla läkare lika försoffade olyckor som du?

läkaren Vår svåra uppgift är att hjälpa livet, men när döden tar ifrån oss vinsten kan ingenting hjälpa oss.

Borgmästaren Du är då värre än en präst, fast dina predikningar är ännu obegripligare! En kvacksalvare är då bättre än du, din misslyckade katastrof!

läkaren Det är just det jag hoppas.

en tjänare (kommer in) Skogshuggaren Pekka är här, borgmästarn.

Borgmästaren (till läkaren) Är det kvackaren det?

läkaren Ja.

Borgmästaren Nå, säg då vad du vet om honom. Även en gatsopare måste ändå vara bättre än du, din tönt. Och en sån ska kallas husläkare? Skithusläkare möjligen!

läkaren Om jag får komma till saken....

Borgmästaren Det är ju det jag ber dig göra och som du aldrig gör!

läkaren Avbryt mig inte!

Borgmästaren Nå? Vad menar skithusläkaren om skogshuggaren Pekka, som är här för att överträffa honom?

läkaren Jag vet bara vad jag vet.

Borgmästaren Det undrar jag.

läkaren Det är en helt vanlig fattig skogshuggare som aldrig gjort annat än huggit ner träd i hela sitt liv. Men en dag blev hans son dödssjuk, och på något okänt sätt räddade han sin gosses liv. Detta blev genast känt, och han anlätades genast av andra. Han har aldrig ställt en felaktig diagnos. När han sagt att han inte kunnat göra något åt en patient har den patienten alltid dött, men när han kunnat göra något har han alltid utträttat underverk och ofta räddat liv.

Borgmästaren Och vad gör han?

läkaren Ingen vet. Det är hans hemlighet. Han ber att få vara helt ensam med patienten, och när han fått vara det har han antingen räddat patientens liv eller sagt att han ingenting kan göra.

Borgmästaren Det är dags att vi får se denna mirakulösa grovhuggare. Släpp in honom!

(Pekka visas in.)

Nå, din bondlurk, det sägs att du kan rädda liv. Det är bäst för dig själv att du räddar min sons liv, eller också får du se på fan!

Pekka Utpressningsmetoder hjälper inte, ers excellens. Om barnet dör kan ingen rädda det, men om jag kan rädda det är det inte er förtjänst.

Borgmästaren Hör på den rackaren! Så snackar en riktig läkare! Det här skall ta mig fan bli roligt! Så du struntar i om jag bryter nacken av dig i fall att mitt barn dör?

Pekka Om ert barn dör och ni försöker bryta min nacke lär nog er nacke bli bruten först.

Borgmästaren Så ska en riktig läkare tala! Sånt kallar jag förtroendeväckande! Din skithusläkare, hör på din avancerade kollega och lär av honom! Du borde öppna institut för utbildning av kirurger i den högre skolan, min vän! *(klappar Pekka vänskapligt i ryggen.)*

Pekka Ja, åtminstone kan jag bryta nackar. Det är lättare att klyva träskallar än träd.

Borgmästaren Nåväl, den här gossen tror jag på! För in honom till patienten!

Pekka En sak till.

Borgmästaren Nå?

Pekka Betalningen.

Borgmästaren Ska han ha betalt också?

Pekka Naturligtvis. Det hör till.

Borgmästaren Du får betalt efteråt, om min pojke överlever.

Pekka Och om han inte överlever?

Borgmästaren Tro inte att du får betalt för att ta livet av honom.

Pekka Då är det lika bra jag går hem genast. Då har jag ingenting här att göra.

Borgmästaren (för sig själv) Den här kan sina saker. (öppet) Nåväl, hur mycket skulle du ha för ditt kvacksalveri?

Pekka Lika mycket som läkaren. (visar mot läkaren.)

Borgmästaren Du menar min skithusläkare. Är det riktigt, doktor Fiasko?

läkaren Ja, det är riktigt.

Borgmästaren Nåväl, öppna dörrarna.
(Fonddörrarna skjuts ifrån. I en stor praktfull säng ligger en liten pojke som är mycket sjuk.)

Pekka Lämna mig ensam med honom.

Borgmästaren Får vi inte titta på?

Pekka Nej, och inte spionera heller. Det är mitt oeftergivliga villkor. Annars går jag härifrån, och er son dör.

läkaren Kom, excellensen. (drar med sig Borgmästaren ut.)

Borgmästaren Om ni inte räddar gossens liv skall jag.... (försvinner.)

Pekka Ja, jag vet. Det skall ni inte alls. Nu, min gosse, svara bara på några enkla frågor. Är du olycklig?

gossen Ja.

Pekka Det tror jag det med en sån tyrann till farsa i ett så åbäkigt hus, och i en sån säng som du har måste man ju bli sjösjuk eller drunkna. Har jag rätt?

gossen Ja.

Pekka Och din mor är död?

gossen Ja.

Pekka Stackars gosse! Det är naturligtvis skräcken för din far som gjort dig dödssjuk.

gossen Ja.

Pekka Vill du leva?
(gossen svarar inte. Döden uppenbarar sig.)

Pekka (till döden) Vill han leva?

Döden Vad spelar det för roll? Det bestämmer jag.

Pekka Du bestämmer inte över hans vilja.

Döden Han har ingen vilja.

Pekka Min pojke, vill du leva om jag räddar dig?

gossen Ja.

Pekka Där ser du! Han har en vilja.

Döden Men jag bestämmer över viljan. Alla vill leva, men alla dör.

Pekka Men ingen dör utan kamp, och pojken är för ung att dö.

Döden Ingen är för ung att dö.

Pekka Alla som vill leva är för unga att dö, och om de är unga är döden orättvis.

Döden Förknippa inte min verksamhet med rättvisa. Ingen död är orättvis.

Pekka Men jag vill rädda denna pojkes liv.

Döden Åt ett sådant monster till borgmästare?

Pekka Om jag räddar honom får den borgmästaren en värdig opponent för resten av livet.

Döden Du tror det?

Pekka Min pojke, lovar du att alltid trotsa din fader om jag räddar dig?

gossen (gladare) Ja.

Pekka (till Döden) Nå, vad beslutar du? Jag har fått honom att le. Jag tror du måste ge upp inför hans leende.

Döden Du blir skickligare och skickligare. Men glöm aldrig att jag alltid vinner till sist.

Pekka Ja, döden kommer sist, men det sistet är alltid sist.

Döden Men det måste alltid komma.
Pekka Ställ dig vid fotändan nu så att vi får det här gjort.
Döden Det var uppgjort på förhand. Din skicklighet har ingen del i avgörandet av detta barns liv. (*ställer sig vid fotändan.*)
Pekka Tack. (*tar fram sin flaska och administrerar en droppe i barnets mun med en tesked.*)
Döden Du har fyllt på flaskan.
Pekka Det kallas homeopati.
Döden Kalla det vad du vill. Mig kan du inte lura i längden. (*försvinner.*)
Borgmästaren (*bryter in*) Nej, nu kan jag inte hålla mig längre! Hur går det för honom?
Pekka Ers excellens, er son mår redan bättre.
Borgmästaren Är det sant?
Pekka Fråga honom själv.
Borgmästaren (*ömt*) Hur mår du, mitt stackars lilla sjuka enda barn?
gossen Så bra som man kan må med en sådan skithög till farsa.
Borgmästaren (*studsar*) Så har han aldrig talat till mig förut. Vad har ni gjort med honom? Ni har ju gett honom liv! Han har aldrig trotsat mig förut. Det här är värt en belöning i guld! Det här ska presidenten få höra! Ni får dubbel lön, er förbaskade skogshuggare till kvacksalvare! Det här ska alla få veta! (*rusar ut.*)
läkaren Gratulerar, kollega.
Pekka Ingenting.
läkaren Ni blir mer och mer eftersökt. Hur bar ni er åt?
Pekka Det är min ensak.
läkaren Ni har tydligen intalat litet nyttigt trots hos barnet. Hur länge tror ni det varar?
Pekka Så länge han lever. Vad han behövde var någon som kunde hjälpa honom att börja hata sin vedervärdige far.
läkaren Han är bara borgmästare. Han är inte vedervärdig annars.
Pekka Därför är jag skicklig som läkare. Jag har ingen titel. (*går.*)
läkaren Det ligger mer i detta än vad som kan rymmas i någon läkares svarta väska.

Scen 5.

Fältmarskalken Ni måste förstå. Det här är en politisk situation. Av alla tusen fältslag jag har varit med om är det här det svåraste. Vi måste vinna slaget! Och här står ni och säger, att om kvackaren säger att patienten dör så dör hon!
adjutanten Det är tyvärr så, herr fältmarskalk.
Fältmarskalken Och den kvackaren, säger ni, är den enda som kan rädda min dotters liv!
adjutanten Ja, herr fältmarskalk. Var alla läkare misslyckats kan dock mirakelverkare lyckas.
Fältmarskalken Inser ni inte att ni därmed ger kvackare en möjlighet att sätta oss under utpressning?
adjutanten Ingen mirakelverkare erbjuder sina tjänster gratis.
Fältmarskalken Fårskalle! Just därför är de kvackare! Visa in honom!
adjutanten (*öppnar en dörr*) Herr Pekka från skogarna.
(*Pekka kommer in. Han är mycket åldrad, väl klädd och har fått något respektabelt över sig.*)
Marskalken Nå, Pekka, jag har hört mycket talas om dig. Ditt namn är på allas läppar. Du är landets enda ofelbara läkare. Och ändå är du bara Pekka från skogarna.
Pekka Herr fältmarskalk, jag har aldrig varit något annat.
Marskalken Vet du varför du är här?

Pekka Jag kan bara gissa.

Marskalken Min dotter ligger för döden, och du kan rädda henne.

Pekka Det är inte så säkert.

Marskalken Du har räddat många från döden. Kan du rädda en enda så kan du också rädda min dotter. Varsågod och gör det. Det är ditt heliga uppdrag och din plikt.

Pekka Herr fältmarskalk, med respekt, jag hade redan beslutat att dra mig tillbaka när er adjutant lät hämta mig....

Marskalken Ni kan dra er tillbaka när ni räddat min dotter. Vad begär ni som lön? Ni får vad ni än begär.

Pekka Hur mycket är er dotters liv värt för er?

Marskalken Vad har det med saken att göra?

Pekka Jag vill inte ha mera betalt än så.

Marskalken Jag har hört talas om er besynnerliga läkarfilosofi. Den har gjort er till en rik man med ett aktningvärt rykte. Jag ska tala om vad ni får för lön om ni räddar min dotters liv. Ni ska få Finlands bästa statspension, bättre än Sibelius. Ni ska få en titel och ett diplom så att ingen mer kan diskutera er helande förmåga. Jag garanterar er personligen den lyckligaste och tryggaste tänkbara ålderdom. Men om ni misslyckas blir det ingen lön. Då ska jag i stället dra er inför rätta för kvacksalveri, och ni får tillbringa resten av er korta ålderdom i vanärens tukthus. Folk kommer att skratta åt er så länge ni lever, och ert rykte blir fördärvat för alltid. Alla de patienter ni räddat livet på blir till intet om det kommer ut att ni tagit livet av fältmarskalkens dotter. *(tystnad.)* Nå, hur blir det?

Pekka Jag tycks inte ha något val. Jag får väl försöka. Men jag måste framhålla, att jag inte kan garantera någon framgång.

Marskalken Ni känner det kanske som utpressning, men ni måste lyckas. Jag tolererar inga nederlag.

Pekka Som sagt var, herr fältmarskalk, jag får väl försöka.

Marskalken Försök och lyckas.

Pekka Om jag inte lyckas får ni ta mitt liv.

Marskalken Nej, det gör jag inte. Om ni misslyckas är det ett värre straff för er att få leva. *(till adjutanten)* För läkaren till min dotter.

adjutanten Den här vägen, herr Pekka.

Pekka Tack. *(följer med ut.)*

Marskalken En gammal enkel man, som mer än någon läkare tvivlar på sin egen förmåga. Och denne gamle kvackare har aldrig ställt en felaktig diagnos. Han har alltid fått rätt. Har jag gjort fel?

Scen 6.

(Pekka visas in i den döende dotters rum, en vacker ung dam med långt gyllene hår. Döden är där redan.)

adjutanten Hur länge vill ni vara ensam med fröken?

Pekka (besvärad av Dödens närvaro, försöker dölja att han är medveten därom.)
Jag kommer ut när jag är färdig med min undersökning.

adjutanten Lycka till. *(går ut.)*

Pekka Så möts vi igen en sista gång.

Döden Var tacksam för att första gången inte blev den sista.

Pekka Ändå har det känts som att du hela tiden lurat mig.

Döden Tvärtom. Jag kunde inte lura dig ens första gången. Jag blev genomskådad av dig genast, och det händer mig så sällan att jag inte kunde låta bli att utveckla ett intressant experiment.

Pekka Du gav mig många liv att rädda. Detta är det enda jag har dig att tacka för.

Döden Du tackar då ej för ditt eget liv?

Pekka Det lärde jag mig, att en läkare är bara tacksam för de liv han lyckas rädda. Enda livet för en läkare är hans patienters.

Döden Då har mitt experiment utfallit väl.

Pekka Men samtidigt har spelet med dig blivit alltmer outhärdligt för vartenda liv som gått förlorat. Det har känts för varje gång som en alltmera ödesdiger rysk roulette.

Döden Men du har fortsatt satsa ändå av ditt kapital på nytt fastän det stadigt minskat.

Pekka Av det ursprungliga mirakelvattnet återstår väl nu en enda halv miljondels droppe.

Döden Du har ständigt drygat ut det och så lurat mig, men nu är spelet slut, och det är helt ditt eget fel. Du har ej velat späda ut den sista droppen utan hellre önskat sluta din karriär och retirera. Detta var ditt misstag. Detta uppdrag ville du ej acceptera, men du tvingades därtill, och det blir nu ditt sista.

Pekka Vem kan säga nej till fältmarskalkens egna enträgna befallning?

Döden Därmed slutar din karriär, och du är min.

Pekka Vad menar du?

Döden Jag har ej något val. *(ställer sig vid flickans huvudgärd.)*

Pekka Så kan du inte göra, inte med mitt sista fall, med fältmarskalkens egen dotter.

Döden Jag är ledsen, men jag lyder bara order.

Pekka Men du glömmet att jag nu är läkare. *(svänger raskt sängen så att Döden i stället befinner sig vid flickans fötter.)*

Döden Vill du leka? Tror du att du klarar mig så lätt? Din åtgärd är skrattretande och förolämpar min intelligens. *(går över till flickans huvudgärd.)*

Pekka Jag ger mig inte. Det har du väl lärt dig, att vi finska timmerhuggare är envisa. *(svänger runt sängen igen.)*

Döden Din envishet är snarare en sorts förtvivlan. Vad tror du dig vinna med att skjuta upp ett hopplöst och oåterkalleligt beslut från ovan? *(går över till huvudgärden.)*

Pekka Jag vägrar finna mig i att du hela tiden lurat mig. Du vet att fältmarskalken ämnar ruinera mig, vanära mig och ta allting ifrån mig om hans dotter dör. Mitt hela livsverk blir då värdelöst. Är det vad du åstundar? *(svänger runt sängen.)*

Döden Jag har sagt dig att jag bara lyder order. *(går runt.)*

Pekka Du kan trotsa dina omänskliga myndigheter som jag trotsar dig. *(svänger runt sängen.)*

Döden Det här kan sluta illa för dig. Tänk på att ditt hjärta inte längre tål ansträngningar. *(går över.)*

Pekka Den man som slutar arbeta förrän han själv är slut är ingen man. *(svänger runt sängen. Får plötsligt en hjärtattack.)*

Döden Vad var det nu jag sade, du dåraktige kvacksalvare?

Pekka Glöm inte att jag gav dig halva min kalkon. *(dör)*

Döden Där dog fel patient. Det är nog bäst att jag försvinner. *(försvinner ut.)*

Fältmarskalken *(utanför)* Lämnade du honom ensam där inne med min dotter? Obevakad? En kvacksalvare ensam med min dödssjuka dotter?

adjutanten *(utanför)* Det var herr Pekkas vanliga villkor för att alls besöka en patient.

Marskalken Drummel! *(kommer rusande in.)*

Vad är detta? Kvackaren på golvet? Undersök min dotter genast! *(tar hand om Pekka.)*

adjutanten *(tittar till dottern)* Herr fältmarskalk, hon verkar leva, och hon verkar bättre.

Marskalken Alltså har han räddat hennes liv men själv gått åt på kuppen. Nu får aldrig någon veta karlens hemlighet.

adjutanten Han är då död?

Marskalken Så död som döden själv.

adjutanten Men flickan lever. Det är tydligt att hon klarat krisen.

Marskalken Och jag som kunde misstro denne enkle karl från skogarna.

Scen 7. I stugan.

modern Var håller han hus hela dagen? Han borde ha kommit hem för länge sen. Har han fullständigt glömt bort att han har en familj att försörja?

äldste sonen Skyll dig själv, mor. Du skickade ju iväg honom.

modern Tvärtom. Jag gav honom en extra morot för att han skulle orka fortsätta.

dottern Morot? Var det inte en hel kyckling?

modern Jo, det var nästan en hel extra månadslön.

äldste sonen Då sitter han nog och gottar sig så länge som möjligt.

modern Men det skymmer snart, och han är inte så dum att han stannar ute i skogen när det blir mörkt.

äldste sonen Han har kanske ätit sig fördärvad och somnat in.

dottern I så fall vaknar han när det blir kallt.

modern (med en suck) Ja, om han inte kommer hem får vi gå ut och söka honom i morgon.

grannen (kommer in) Vi har stött på er man.

modern Stött på? Hur så?

grannen Vi har hittat honom ute i skogen.

modern Är han kvar där?

grannen Vi möttes av en obeskrivlig syn när vi strövade omkring i skogen. Vi kan inte fatta vad som har hänt. Var kan han ha fått en hel kyckling ifrån? Kan han ha stulit den?

modern Den är köpt och betalad för. Han fick den av mig.

grannen Hade ni råd med det?

modern Nej, men jag gav honom den ändå. Det var hans livs högsta önskan att en gång få äta en hel kyckling ensam.

grannen Då står vi sannerligen inför ett mysterium. Det är bäst att ni kommer med.

Scen 8. Samma som scen 2.

(Pekka sitter orörlig med en halv uppäten kyckling framför sig. Den andra hälften är fullständigt orörd. Han har delat kycklingen men bara ätit den ena delen.)

grannen Se så saligt han småler. Han måste ha dött i sitt livs lyckligaste ögonblick.

modern Är han då död?

grannen Stendöd.

modern Men varför åt han bara halva kycklingen?

grannen Säg det. Han tänkte kanske dela med sig åt någon som kunde komma förbi, men så blev det inte så, och så hann han bara äta halva kycklingen. Men han hade sin livförsäkring. Ni klarar er bättre nu.

modern Men varför i all sin dar dog han?

grannen Om du säger att det var hans livs högsta önskan att få äta en hel kyckling i fred för sig själv så blev kanske uppfyllelsen av den önskan en för stor lycka för honom.

modern Men varför ville han dela med sig? Åt vem?
grannen Det får vi aldrig veta. Om det var Döden tog han hellre Pekka själv än halva kycklingen.
modern Nå, huvudsaken är att vi inte svälter. Bär du hem Pekka, så bär jag hem kycklingen. Den har vi ärligt förtjänat. (*tar hand om den ouppätta halvorna.*)
grannen Stackars Pekka. Du fick aldrig något gott ut ur livet, och när du fick det tog det kål på dig.
modern Spill inte fler ord på honom, eller spara dem till begravningen. Kom nu så går vi.
grannen Ja, det är bäst att vi skyndar oss innan det mörknar.
(*Grannen tar Pekka på sin axel, och gumman går hem med kycklingen.*)

Slut.

(augusti 1994.)